

K. J. Erben – Kytice

Umělecký text

„Ach nechod', nechod' na jezero,
zůstaň dnes doma, moje dcero!
Já měla zlý té noci sen:
nechod', dceruško, k vodě ven.

Perly jsem tobě vybírala,
bíle jsem tebe oblíkala,
v sukničku jako z vodních pěn:
nechod', dceruško, k vodě ven.

Bílé šatičky smutek tají,
v perlách se slzy ukrývají,
a pátek nešťastný je den,
nechod', dceruško, k vodě ven.“

Nemá dceruška, nemá stání,
k jezeru vždy ji cos pohání,
k jezeru vždy ji cos nutí,
nic doma, nic jí po chuti.

První šáteček namočila,
tu se s ní lávka prolomila,
a po mladičké dívčině
zavířilo se v hlubině.

Vyvalily se vlny zdola,
roztáhnuly se v širá kola;
a na topole podle skal
zelený mužík zatleskal.

Neumělecký text

Hastrman se svou kvalitou vymyká běžnému českému standardu

V případě českých celovečerních snímků málokdy píšou recenzi tak ráda, jako je tomu v tomto případě. Že půjde v případě Hastrmana o český nadstandard bylo jasné už z vydařeného traileru. Už jen pouhá upoutávka se vymyká tomu, na co jsme bohužel většinou v tuzemsku zvyklí.

První celovečerní hraný snímek multitalentovaného Ondřeje Havelky vznikl podle stejnojmenné knihy spisovatele Miloše Urbana, který za ni získal cenu Magnesia Litera. Havelka se na filmové adaptaci knihy podílel se scenáristou Petrem Hudským (Kriminálka Anděl, Labyrint).

Urbanův vrstevnatý příběh je v knize rozdělen na dvě části. První se odehrává ve 30. letech 19. století a ta druhá na konci 20. století. Režisér se ve svém snímku rozhodl zpracovat především první část a druhé se dotkl jen mementem, jež se objeví na konci. A to v případě jeho pojetí úplně stačí.

První část je celistvým vyprávěním o lásce k přírodě a souznění s ní. Lehká ironie přispívá k mystickému tónu snímku s akcentem na milostné baronovo pobláznění, do kterého se každý divák může projektovat podle svého.

(Vzhledem k povaze zkoušky – zdroj neuveden)